

Պարույր Սևակ

Որդին

Նա անգո՛րթ էր կովում, գոտեմարտում՝ դաժան
Մոլեգնորեն էր նա ոսոխներին շարդում,
Թշնամու դեմ չուներ խղճմտանքի նշան,
Ու բարության նշույլ չուներ սրտում:
Եվ նա մի օր ընկավ մահով հերոսական,
Թշնամու շարքերում - մեր դիրքերից հեռու...
Սակայն մահից հետո նրա մայրը, երկա՛ր,
Դեռ շարունակ որդուց նամակ էր ստանում...
...Պատավն ինչպե՞ս զգար, ո՞նց հասկանար արդյոք,
Որ զինվորը դաժան, նո՛յն իր բարի որդին,
Գոտեմարտից առաջ իր սեփական ձեռքով
Բացիկներ էր գրել ու նամակներ անթի՛վ...
Եվ մինչ ուրախության գուլալ իր արցունքով
Սփռվվում էր մայրը, որ ապրում է որդին,
Ռուս մուժիկ մի ծեր, դողդողացող ձեռքով,
Վշտի արտասուքը քթարմատին,-
Ծրարների վրա նո՛յն հասցեն էր գրում,
Միայն... միշտ դնելով նոր անասթիվ...

01.IX.1947թ.

Երևան